

Busken Huet, Conrad (1981), *Lidewyde*. Eerste druk 1868.

De enige roman van Huet. Destijds zeer ongunstig onthaald en met recht en reden. Het verhaal is absoluut niet spannend. Er gebeurt eigenlijk niets en wat er gebeurt krijgen we niet te zien, maar te horen via via. De taal is zeer gedateerd en zeer ontoegankelijk. Er staan ellenlange beschrijvingen en betogen in die het verhaal telkens weer onderbreken. De intrige is ongeloofwaardig en behoorlijk ingewikkeld. Wat de rol van die Ruardi nu eigenlijk is, is niet duidelijk. Pastoor Stephenson is erbij gesleurd. De zelfmoord op het einde is ongeloofwaardig. André krijgt de keuze tussen zelfmoord plegen of een flinke rammeling krijgen. Ik zou voor het tweede kiezen. Huet suggereert dat die rammeling op hetzelfde zou neerkomen als zelfmoord, namelijk: dood. Maar in het eerste geval is er geen moordenaar en in het tweede wel. De karaktertekening is zwak en verward. Lidewyde is

een gehaaide bedriegster en echtbreekster, maar op het einde toch de trouwste geliefde die men zich kan indenken.

Dit is absoluut geen meesterwerk en het bewaren niet waard. Maar mijn uitgave is een pocketje dat niet veel plaats inneemt, Busken Huet is een monument uit de 19de-eeuwse Nederlandse kritiek en dus zal ik het boekje houden.

Philip Vermoortel

11-2019